

Lilan valinta

Lila halusi valita oikein.

Carolina Marín

(Perustuu tositahtumaan)

”On ruumis hengen temppeli, sen sain mä lahjaksi”
(Lasten laulukirja, s. 73).

”Nyt on pyhien kirjoitusten aika!” Lila sanoi. Lilasta oli hauskaa lukea pikkusiskolleen Ánikalle ja vauvaveljelleen Svetanille. Pian Lila menisi kasteelle! Jotta hän olisi valmis, hän halusi lukea pyhiä kirjoituksia joka päivä.

Lila avasi pyhien kirjoitusten kertomuskirjan ensimmäiseltä sivulta. Ánika ja Svetan käpertyivät lähelle niin että he näkisivät kuvat.

”Kuunnelkaa tarkkaan, koska minä aion esittää teille kysymyksiä lukemisen jälkeen”, Lila sanoi. Sitten he alkoivat lukea ensimmäistä lukua.

”Ennen kuin me synnyimme, me elimme taivaassa”, Lila luki. ”Meillä ei ollut vielä ruumista. Me olimme henkiä.”

Lila, Ánika ja Svetan katsoivat kuvia ihmisistä valkoisissa vaatteissa.

”Oletteko valmiita ensimmäiseen kysymykseen?” Lila kääntyi Ánikan puoleen. ”Missä sinä olit, ennen kuin synnyit?”

Ánika taputti käsiään. ”Taivaassa!”

”Aivan oikein”, Lila sanoi. ”Ja mistä Svetan on tullut?”

”Hänkin tuli taivaasta”, Ánika sanoi. Svetan kihersi iloisesti ja työnsi nyrkkinsä suuhun. Lila ja Ánika nauroivat. Svetan oli Argentiinan suloisin yksivuotias!

”Meidän koko perhe tuli taivaasta”, Lila sanoi. ”Jeesuskin tuli. Hän tuli auttamaan meitä, jotta me voimme elää taas taivaallisen Isän luona.” Lila näytti sivulla olevaa kuvaa Jeesuksesta.

Lopetettuaan lukemisen Lila ajatteli monta kertaa sitä, millaista on varmaankin ollut elää Jeesuksen kanssa taivaassa. Hän halusi olla sellainen kuin Jeesus. Hän halusi aina valita oikein.

Seuraavana päivänä koulussa Lilan vatsa kurisi, kun hän odotti jonossa aamiaista. Hän saattoi melkein maistaa empanadat (suolaiset pasteijat), kun señora Ruiz sujautti ne hänen lautaselleen. Ne tuoksuivat niin hyvälle!

Sitten señora Ruiz kaatoi Lilalle kupillisen maitoa. *Voi ei*, Lila ajatteli. Maito näytti tummemmalta kuin

tavallisesti. Toisinaan hänen koulussaan juomiin lisättiin kahvia tai teetä.

”Onko maidossa tänään kahvia tai teetä?” Lila kysyi. Señora Ruiz heilautti kättään. ”Vähän kahvia”, hän sanoi. ”Sinä et edes maista sitä.”

Lila mietti hetken. Hän muisti, kuinka hän halusi olla sellainen kuin Jeesus ja valita oikein. Hän tiesi, että profeetat olivat kieltäneet kahvin juomisen.

”Ei kiitos. Minä en ota maitoa tänään”, Lila sanoi. Hän hymyili señora Ruizille. Sitten hän istuutui syömään.

Sinä iltana Lila auttoi keittiössä papia tiskaamaan. Hän mietti yhä sitä pyhien kirjoitusten kertomusta. Hän mietti maitoakin.

”Papi?”

”Niin?” papi kysyi.

”Miksi taivaallinen Isä halusi, että meillä on ruumis?”

Papi mietti hetken huuhdellessaan lautasta. ”Hän antoi meille ruumiin, jotta meistä voisi tulla sellaisia kuin Hän”, papi sanoi. ”Sinun ruumiisi on henkesi koti. Sitä

me tarkoitamme, kun sanomme, että ruumiimme on temppeli.”

Lila nyökkäsi. Hän lauloi sellaista laulua toisinaan Alkeisyhdistyksessä! ”Siitäkö syystä taivaallinen Isä haluaa, että me pidämme huolen ruumiistamme?”

”Juuri niin”, papi sanoi.

”Tänään koulussa maitoon oli pantu kahvia”, Lila sanoi. ”Minä en kuitenkaan juonut sitä. Minä yritän pitää huolta temppelistäni.”

”Olen ylpeä sinusta”, papi sanoi. Hän kuivasi kätensä pyyhkeeseen ja halasi Lilaa.

Lila halasi papia lujasti. Hän piti mielellään huolta ruumiista, jonka taivaallinen Isä oli antanut hänelle. ●
Kirjoittaja asuu Corrientesissa Argentiinassa.

Tämän kertomuksen perhe asuu Argentiinassa. Lue seuraava artikkeli, niin saat tietää lisää heidän maastaan.